

3. Kärbsed mee kallal.

Perrenaene olli pottiga met aita pannud. Wallamiise jures olli nattofenne laua peale läinud. Kärbsed katsusid sedda rõmoga. Sai se otsa, ütles üks tark: „Mis sest wähhäst meile mitmele on sanud? — Eähme, wöttame sure potti seest!“

Üks ees, teised tagga. Kui kõht keigil täis, et isso jubba ärra, ütles tark: „Eähme nüüd jälle iggaüks omma koio, rägime teistele ka sedda head däne, mis meie ilma waewata olleme nago tee pealt leidnud.“

Miasid tiwad laiali, katsusid leänata — jah, jallad keigil kiini! —

Perrenaene läks aita, wöttis pilpaga kärbsed wälja, surred jallaga katki.

4. Kon, mis tahab leänata.

Kotkas laskis kõrgelt mahha, ja näggi seal koona tigi äres.

Kon pallus: „Oh aus lindude pealik, wotta mind ka wäljadppetada, et ma tule ka wöin kõrgeste leänata: mudda ello iggaw ello!“

Kotkas kelis wasto, ütles: „Egga sinust ei sa jo ilmaški lendajat loma, sind on romamisseks ja hüppamisseks lodud.“

Ki Kon jätnud järrele pallumast. — Kotkas ütles: „No, olgo siis ühheks leänokatseks. Tulle hüppa minno selga, ma wüin sind ülles.“

Kon kopst kotka selga, hoidis esimeste kappadega kõrwaste sure liäno kaela ümbert kiini. — Kotkas läks wurrinal ülles, kõrgemale kui sure liäna firrikotorn.

Kon ütles: „Seisa nüüd ka nattofest paigal tule ka, ma katsun ommeti, kas jubba ammet ka, et ma isse saan leänatud.“

Hüppas pealt, jubba läks, kerotas tule ka, pea ülles, pea alla. — Kukkus pae kiwvi peale: partst nago past! —

Jukko õppis Saksa keelt,
uhked rided Jukko seljas;